

forfulgte ham lige hen til Trappen. Han maatte væрге sig mod dem med Pisen.

„Anna“, sagde han, da de holdt ved Trappen. „Gud vilde det ikke. Hold nu gode Miner, om Du er den Kvinde, jeg holder Dig for, hold gode Miner.“

Derinde hørte de Bjældeklngen og kom ud.

„Han har hende!“ raabte de, „han har hende. Leve Gøsta Berling!“ Og de nyankomne foer fra Favn til Favn.

Der blev ikke gjort mange Spørgsmaal, Natten var langt fremskreden, de rejsende var betagne af deres farlige Færd og trængte til Hvile. Det var jo nok, at Anna var kommen.

Alt var godt. Kun Corinne og det grønne Rejseshawl, Jomfru Ulrikas højt skattede Gave, var ødelagt.

*

*

*

Hele Huset sov. Da stod Gøsta op, klædte sig paa og sneg sig ud. Han trak ganske ubemærket Don Juan ud af Stalden, spændte den for Slæden og var ved at drage afsted. Da kom Anna Stjärnhök ud af Huset

„Jeg hørte Dig gaa ud,“ sagde hun. „Da stod ogsaa jeg op. Jeg er rede til at rejse med Dig.“

Han gik hen til hende og tog hendes Haand.

„Forstaar Du det ikke endnu? Det kan ikke ske. Gud vil det ikke. Hør nu, og forsøg at forstaa. Jeg var her i Middags og saa deres Jammer over Din Troløshed. Da kørte jeg til Borg for at bringe Dig tilbage til Ferdinand. Men jeg har al Tid været en Usling og bliver aldrig andet. Jeg sveg ham og beholdt Dig for egen Regning. Her er en gammel Kvinde, som tror, at jeg skal blive en Mand. Hende sveg jeg. Og en anden gammel Stakkel vil fryse og sulte her bare for at faa Lov at dø blandt Venner, men jeg var rede til at lade den onde Sintram føre hende hjem. Du var skøn og Synden liflig. Gøsta Berling er saa let at lokke. Aa, hvad jeg er for en Stakkel! — Jeg ved, hvor de elsker deres Hjem, de derinde, men jeg var dog nys rede til at overgive det til Plyndring. Jeg glemte alt for Din Skyld, Du var saa yndig i Din Kærlighed. Men nu, Anna, nu, da jeg har set deres Glæde, vil jeg ikke beholde Dig, nej, jeg vil det ikke. Du er den, som kunde have gjort mig til Menneske, men jeg tør ikke beholde Dig. O, Du min elskede, han deroppe leger med vor Vilje. Nu er det Tid, at vi bøjer os under den tugtende Haand.